

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Lancicii E Societate Iesv Opvscvlorvm Spiritvalivm
Tomvs ...**

Łęczycki, Mikołaj

Antverpiae, 1650

Amor erga Deum in S. Ignatio perfectissimus. Cap. XII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78821](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78821)

runt, prodeuntque numerosissimi, & literis & virtute, alijsque naturæ & gratiæ ornamentis illustres, in Orbis magistrâ & Principe Romanâ Vrbe, auctor fuit, vt Collegium Germanicum pro purgandâ ab hæresibus Germaniâ, erigeretur: Domus item orphanorum pro pueris & puellis orbatis parentibus: Domus Catechumenorum pro Iudæis ad fidem conuersis alendis: Cœnobium malè nuptarum, in quo ad tempus mulieres à maritis dissidentes, tamdiu delitescerent, quoad compositis controuersijs, in gratiam cum maritis redirent. Pro cuius cœnobij initijs, ipse licet magna rei familiaris pressus inopiâ, de certis lapidibus, ex arca domestici templi effossis ac diuenditis, collectam 100. aureorum summam, primus in medio posuit. Aliud quoque Monasterium, quod nunc S. Catharinæ de Funarijs appellatur, instituit, quo puellæ forma eleganti, ob angustias rei familiaris, in periculo pudicitie constitutæ, magnâ impensâ educantur: ætate maturata, vel religiose vitæ consecrandæ, vel in matrimonio honestè collocandæ. Quarum hodie aliquot centena eo loco retinentur. Id quoque molitus est, quod olim in patriâ suâ effecit, vt vlcerosi ac mendici per compita miserè queritantes, vnum in locum coacti, publicâ impensâ alerentur. Pro quodam, qui per sexaginta annos confessus non fuerat, multas preces Deo in Societate offerri mandauit, & tandem ad bonam frugem hominem reduxit. Denique continuè vigilabat, & cogitabat, quomodo posset malos à peccatis abstrahere, & ad vitam puram perducere: & pro animarum auxilio, quæuis incommoda ac pericula, doloresque libenter patiebatur, nihilque difficilè recusabat. Effecit etiam, vt Innocentij Tertij iam desuetudine propemodum antiquata, lex, de non curandis ægrotis, à prima inspectione, nisi ritè sua confiterentur peccata, longo intervallo reuocaretur. Denique quod maximè saluti animarum conducit, cum Ecclesiasticorum Præsulum incuriâ, frequens vsus, sacrarum Concionum & lectionum, Missarum item, Confessionisque ac Communions, iam pridem esset extinctus; illum S. IGNATIUS Romæ primùm, deinde in alijs vniuersi orbis partibus introduxit, quemadmodum & veteres scribunt Historici, & ex iuratis multorum testimonij S. IGNATIO coæuis, Sacræ primùm Rotæ Auditores, deinde Cardinales sacrorum rituum agnouerunt. Quem vitum illi, ob conuersas multas barbaras nationes per socios ab eo missos, disertis verbis, in Relatione Summo Põtifici, pro eo in Sanctorum numerum referendo datâ, pronunciarunt: dici posse, Apostolum Indorum & Barbarorum, aliarumque nationum, quæ per socios ab eo missos, CHRISTVM agnouerunt: sicut à V. Beda S. Greg. Magnus dicitur Apostolus Angliæ, quia illuc Augustinum & alios Monachos ad prædicandum Euangelium misit.

Sed solis spiritualibus proximorum auxilijs S. IGNATIUS charitas minimè contenta est, ad corporalia sese amplè diffudit. Statim enim ac seculi militiam deseruit, & valetudinem recuperavit, assiduum obsequium pauperibus & infirmis exhibuitijs, in hospitalibus cum magna humilitate & charitate infirmuendo, vulnera eorum curando, interdum eorum plagas liguendo. Et quamuis ipse relicto pro Christo rebus omnibus piorum aleretur subsidijs, non tantùm pro se, sed pro alijs etiam pauperibus quotidie elemosinas conquirebat, & conquisitis liberalissimè distribuere, peiorem & durioris panis partem sibi referuans, meliorem & recentioris Christi pauperibus donans, non sine lachrymis præ gaudio, & proximorum propter Deum amore, manantibus. Curauit præterea, vt in patria Sodales SS. Sacramenti, elemosinas quouis die Dominico, pro pauperibus occultis, verecundia pressis colligerent, ipsque patientur: & vt eius germanus frater, quouis item die Dominico, panes 12. in honorem Apostolorum duodecim largiretur. Hæc etiam eius enituit charitas, in visitandis ac recreandis, ob aliquam calamitatem merentibus, tam liberis, quam in carcerem detritis. Quod ei totâ deinceps vitâ in more fuit, etiam dum obiret laboriosa Præpositi Generalis munia. Sed maximè eius charitas resplenduit in dilectione ardentissima & constantissima inimicorum. Nulli malum pro malo reddidit: malefacta benefactis non tantùm æquauit, sed superauit. Cum sapius appetitus esset à multis, & ad iustam indignationem prouocatus, ne minimam quidem commotioni significationem dedit; neque eos à quibus grauius est laesit, vel leuiter, cum faciliè posset, est vltus. Quod quidem præclaris exemplis demonstrari posset, ni breuitas compendij promissa, obstaret.

CAPVT DVODECIMVM.

Amor erga Deum in S. Ignatio perfectissimus.

ET exactâ Dei præceptorum post suam conversionem custodia: & multiplici dilectione proximorum satis superque S. IGNATIUS, veram erga Deum & excellens dilectionem, restatam reliquit: sed adsunt alia quoque huius rei certissima argumenta, Cardinalibus Sacrorum Rituum, in Relatione eius Canonizationis, non rhetoricè, sed grauissimâ iudiciali sententiâ, post præmissam longam inquisitionem, & multorum iuratorum testium, examina: Deum, inquit Apostolici Commissarij ac Iudices, quantopere diligeret, patet ex summâ illâ curâ ac diligentia, quâ studuit propter Deum proximo in spiritualibus ac tem-

pot alibus semper benefacere; & ex maximâ vigilantiâ, quâ curavit cor suum mundum custodire. Neque verò tantummodò custodivit cor suum ab iis que sunt contra dilectionem, sed etiam à seipso amorem omnium rerum, quæ Deus non sunt, prorsus abiecit, atque in eundem transfudit Deum: omnemq; affectionem ad Dei dilectionem referre conatus est. Hanc in Deum charitatem, (pergunt iidem Apostolici Commissarii) aded puram in suo corde aluit, retinuitq; , ut etiam suis ipsius amorem prorsus amandavit. Dixit enim aliquando; Se, si optio daretur, velle potius vivere cum incertitudine beatitudinis, & interim servire Deo: quam cum certitudine tunc obire: & iudicare, sibi magis durum & penale futurum, audire blasphemias in Domini nomen, quam penas inferni pati, si unquam ad inferos detruderetur à Deo. Tanto denique erga Deum amore flagrabat, ut totâ die illum exquireret; & nihil aliud loqueretur, nihil aliud cuperet, quam placere Deo, & illius obtemperare voluntati. Itaque illi se totum committebat, illum omnino sequi decreverat, etiamsi toto celo terrâq; priuaretur. Omnes suas cogitationes, verba, opera, in Deum tanquam in finem referebat; ad Deum ac Dei gloriam honoremq; destinabat: atque hoc veluti symbolum, AD MAIOREM DEI GLORIAM, in ore semper habebat. Ex his nimirum oriebatur illud magnum gaudium spirituale, quo hic Dei servus planè repletus erat; illa serenitas quam semper in vultu præseferbat; illa pax interior animi. Hæc illi. Huius admirabilis erga Deum dilectionis, & hæc insignia argumenta sunt, quod quantilibet esset pressus curis, ac molestijs fatigatus S. IGNATIVS, in solâ Dei recordatione, & quasi amplexu, per summam delectationem acquiesceret. Christum Dominum videndi sicuti est, tantâ flagrabat cupiditate, ut eam ipsam obtem, solui corporis vinculis (ni Deus suam pro animarum salute longiorem operam exigeret) vehementius in dies optaret. Itaque si quando grauiorem incidisset in morbum, conceptâ migrandi spe, abstrahebat illico à sensibus, non sine magno valetudinis detrimento. Quocirca mentem à cælestibus rebus interim atocare, etiam atque etiam iubebatur à medicis. Inter ipsam negotiorum molem, perditas meretriculas tanto studio conabatur ab impuritate auocare, ut si qua ex ijs respiceret, seque ad Monasterium vellet recipere, grandis iam natu vir, & Præpositus Generalis, antecedere ipsemet, ac perductoris quodammodo munere fungi, Dei causa non erubesceret. In quo eum admoneretur à quibusdam, frustra tempus ac laborem infumi cum talibus, breui ad ingenium redituris: Ego verò, inquit ille, cuiuslibet istarum, vnus dumtaxat noctu impedisse peccata & iniurias in Deum, pro omnibus totius vite meae laboribus, & operibus, magnū premium duxerim. Deum sæpissimè alloquens ex intimo corde dicebat: Quid ego Domine extra te volo, aut quid velim? Quotiescunque sublatis in cæelum oculis, astrâ aspiceret; quod sæpè faciebat ac diu, mortalia cuncta illi repente sordescabant, & miro quodam æternæ patriæ desiderio rapiebatur. Semper eum ad SS. Trinitatem orationem funderet, quod frequenter & diu faciebat, eximiam diuinæ consolationis suauitatem percipiebat. Quamuis in vniuersa Hispaniâ, pro magnâ sanguinis notâ, & familiarum dedecore habeatur, habuisse maiores è Iudaico genere profectos, S. tamen IGNATIVS, quamuis hæc labe eius familia nunquam infecta fuerit, dixit P. Ribadeneira multis audientibus, se singularis diuini beneficij loco habiturum fuisse, si è Iudæorum stirpe descendisset; ut ita etiam hac ratione Christi Domini, eiusque Beatissimæ Matris, secundum carnem quodammodo con sanguineus, etiam remotus esse potuisset. Quod ex ardentissimâ erga Christum dilectione, tanto animi sensu ac pietate proluit, ut à lachrymis temperare non potuerit.

Romæ in templo Societatis, doctrinâ Christianâ pueros rudelq; , & alios omnes aduentantes instruens, ita sermonem claudere solebat. Amate Deum ex toto corde, ex totâ animâ, ex totâ voluntate. Quæ verbâ cum tanto seruore, & ardore vultus proferebat, ut flammæ effundere, & corda vrere videretur. Extremâ ætate sæpè S. Pater ægrotabat, & perpetuâ ferè ventriculi nausæ fastidioq; diuexabatur: expetiebatur verò, nullâ re se iuuari magis, citiusq; ad meliorem sanitatem redire, quam diuinarum laudum cantu etiam rudi simpliciq; , qualis quotidie in templis auditur. Ita non cor tantum eius, sed caro etiam exultabat in Deum viuum: & auditis dilecti sui laudibus, statim corroborabatur & conualefcebat. Quare si propriam vilitatem & gustum spectasset, chorum more aliorum Ordinum in Societate instituisset; quia tamen videbat sine choro, modis alijs, posse Societatis homines non minùs propagare diuinam gloriam, seque & alios, in Dei obsequio perficere; choro Societati abstinentum duxit: eum tamen in alijs Ordinibus, vti solebat omnia, tanquam vniuersiuique Instituto accommodatum, commendans.

CAPVT DECIMVM TERTIVM.

Admirandum in S. Ignatio omnium commotionum ac perturbationum dominum.

Sic omnes appetitus & passiones S. IGNATIVS Dei gratiâ, studioq; ac labore perticerat, & obediens rationi effecerat, ut non quidem sine illis esset (hoc enim ab hominis naturâ est alienum) sed certè ut ab omni commotione animi, motuq; turbulento vacuus videretur. Proinde tum Sacræ Romanæ Rotæ Auditores, tum Cardinales Sacrorum Rituum, in Relationibus pro S. IGNATII Canonizatione Summo